

— Ехъ, едно време не ни давахте да влизаме повече въ двама-трима на день изъ градоветъ ви... Сега пъкъ дошло наше царство...

Госпожа Евпраксия пакъ дръпна сина си.

— Моля ти се... и добави високо:

— Ето дома ми... Прегледайте... Нищо нѣмаме...

Следъ половинъ часъ цѣлото кале бѣ превърнато наопаки: разкъртени дъски и плочки на подоветъ, разхвърляни дрехи изъ ракли и долапи, разбъркани чекмеджета, разкопанъ дворъ...

Следъ като ги изпрати до главната порта, Витлеемъ отиде при майка си и каза замисленъ:

— Тѣ дирятъ поводъ за да ме заловятъ. Защото знаятъ, че Добромиръ получава чрезъ мене сведения за този край...

Не минаха нѣколко дена и стражитѣ отново се явиха. Навѣсени, гнѣвни.

— Пакъ ще претърсваме... Получили сте вестъ отъ забѣгналия. Дайте писмото доброволно или ще дигнемъ кѣщата...

Витлеемъ сви рамене.

— Вече месеци нѣмамъ вести отъ брата си. Търсете.

Отново власитѣ почнаха да чукатъ съ петитѣ на сулицитѣ по дъскитѣ на подоветъ, разкъртваха стенитѣ, размѣстваха плочкитѣ...

Особено грижливо бѣ претърсването на Витлеемовата стая.

Госпожа Евпраксия следѣше съ набурено сърдце какъ дрѣзкитѣ рѣце хабятъ дома ѝ.

— Нали предната недѣля разкъртвахте тѣзи дъски? Едва ги нагласиха майсторитѣ и сега пакъ... — и тя пошпа едва чуто: — Росници да ядете макаръ...

Изведнѣжъ Пудилъ се спузна къмъ блюстителитѣ, улови единъ отъ тѣхъ за рѣката:

— Стой! Ей тамъ край раклата, я вижъ какво се подава...

Ала той самъ избърза, колѣннич на пода, полека и внимателно вдигна разкованата дъска. Подъ нея стоеше